

KØBENHAVNS BYRET DOM

afsagt den 19. juni 2019

Sagsøger

mod

Sagsøgte A

(advokat Jesper Ravn)

og

Sagsøger B

(advokat Jesper Ravn)

og

Sagsøger C

(advokat Jesper Ravn)

Denne afgørelse er truffet af dommer Helle Hastrup.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 21. september 2018 og vedrører i sin realitet et spørgsmål, om de sagsøgte, c/o forsikringsselskabet (herefter FS), skal betale yderligere godtgørelse og/eller erstatning i anledning af en faldulykke den 1. februar 2013. Sagsøgte har anerkendt erstatningsansvaret.

Sagen er begrænset til alene at vedrøre spørgsmålet om forældelse.

Sagsøger har nedlagt påstand om, at sagsøgte skal anerkende, at sagen ikke er forældet, og at sagen således skal fortsættes med påstand om godtgørelse for varigt mén og påstand om betaling af 202.267 kr. med renter fra sagens anlæg.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at sagsøger faldt den 1. februar 2013, og at hun 14 dage efter hændelsen foretog anmeldelse af skaden til sagsøgte.

Af FS' brev af 26. maj 2016 fremgår:

"...

Vi vender nu tilbage til jeres brev af 13. maj 2016.

Vi bekræfter hermed, at vi suspenderer forældelsen til 1 år efter Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse foreligger.

..."

Den 17. august 2017 kom Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med en vejledende udtalelse vedrørende sagsøgers varige mén og erhvervsevnetab som følge af ulykken den 1. februar 2013. Udtalelsen blev sendt til sagsøgers advokat og forsikringsselskabet.

På baggrund af sagsøgers anmodning om en genvurdering oplyste Arbejdsmarkedets Erhvervssikring den 22. september 2017, at man fortsat vurderede, at det varige mén var mindre end 5%.

I brev af 5. oktober 2017 til sagsøgers advokat skrev sagsøgte følgende:

"...

Det fremgår af den vejledende udtalelse som vi har modtaget den 22. august 2017, at de har vurderet det varige mén til under 5% samt erhvervsevnetabet til mindre end 15%.

...

Vi har desuden modtaget en kopi af afgørelsen af din klients anmodning om genvurdering den 22. september 2017 af det varige mén og det fremgår at denne fortsat er under 5%.

Vi har på baggrund af dette henlagt sagen.

..."

I brev af 10. oktober 2017 fra sagsøgers advokat til sagsøgte protesterede advokaten mod, at sagsøgte lukkede sagen, idet han overvejede endnu en forelæggelse for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, idet der skulle være begået en fejl.

I brev af 29. oktober 2017 til sagsøgers advokat oplyste sagsøgte, at man fortsat betragtede sagen som afsluttet i henhold til brev af 5. oktober 2017.

I brev af 9. november 2017 fra sagsøgers advokat til sagsøgte fastholdt advokaten sine synspunkter og gentog i øvrigt en anmodning om, at sagsøgte betalte advokatombkostningerne i sagen.

I brev af 5. januar 2018 fastholdt sagsøgte brevet af 29. oktober 2017, herunder også, at man ikke ville betale advokatsalæret.

Sagen blev anlagt den 21. september 2018.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

ANBRINGENDER:

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende,

- at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremkom med sin fornyede udtalelse den 22. august 2017. Først den 5. oktober 2017 meddelte sagsøgte sagsøger, at man anså sagen som afsluttet. Sagen er anlagt mindre end et år efter denne dato og ligeledes mindre end et år efter, at anmodningen om dækning af advokatsalær blev afslået af sagsøgte.
- at det bestrides, at sagsøgte i en telefonsamtale med sagsøgers advokat har meddelt, at sagen var afsluttet forud for, at dette blev skriftligt meddelt med sagens bilag B. De fremgår da heller ikke af bilag B, at sagen "fortsat" skulle være henlagt, jf. svarskriftets formulering herom.
- at parterne har været i forhandling frem til fremkomsten af sagens bilag B, og at der, jf. forældelseslovens regler, herefter er suspension af forældelse frem til 1 år efter fremkomsten af bilag B, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5. I den forbindelse gøres det gældende, at forhandlingerne ikke kan anses for afsluttet før ved fremkomsten af bilag B, og der henvises til, at genforelæggelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring var meddelt sagsøgte, uden at dette gav sagsøgte anledning til at meddele, at sagen ansås for afsluttet.
- at lovteksten, her konkret forældelseslovens § 21, stk. 5, har forrang frem for parternesaftale. Aftalen kan således ikke forkorte den lovmæssige forældelsesfrist.

Sagsøgte har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Denne sag vedrører spørgsmålet, om sagsøger er berettiget til yderligere godtgørelse og/eller erstatning i anledning af faldulykken den 1. februar 2013, som de sagsøgte har anerkendt erstatningsansvaret for.

De sagsøgte bestrider, at sagsøger er berettiget til yderligere erstatning, og gør tillige gældende, at kravet er forældet. Ved delhovedforhandling den 29. maj 2019 behandles alene spørgsmålet om forældelse.

ANBRINGENDER

Sagsøgers krav forældede som udgangspunkt 3 år efter skadens indtræden, jf. FOL § 3, stk. 1.

Forældelsesfristen regnes fra tidspunktet for skadens indtræden, jf. FOL § 2, stk. 4. Hvis den skadegørende handling resulterer i en umiddelbart konstaterbar skade, regnes fristen fra skadesdatoen. Alternativt løber fristen fra det tidspunkt, hvor der har vist sig sådanne skadelidte følger, at skadelidte havde rimelig anledning til at rejse – eventuelt foreløbigt – erstatningskrav.

Sagsøger var på skadestuen med gener fra hoften allerede dagen efter skaden, ligesom sagsøger allerede 14 dage efter hændelsen foretog anmeldelse af skaden til de sagsøgte. Forældelsesfristen løb derfor fra skadesdatoen, hvorfor den 3 årige forældelsesfrist udløb den 1. februar 2016.

Parterne korresponderede efterfølgende om kravets størrelse, men indgik den 26. maj 2016 en klar og tidsbegrænset suspensionsaftale, hvorefter forældelsen blev suspenderet til 1 år efter AES vejledende udtalelse forelå, jf. bilag A.

En suspensionsaftale, der indgås efter forældelsesfristen er begyndt at løbe, kan både fravige forældelseslovens regler til skade for skyldner og fordringshaver, jf. FOL § 26, stk. 1, og stk. 2.

AES vejledende udtalelse forelå den 17. august 2017, hvorfra suspensionsaftalens 1-årige forlængelse af forældelsesfristen skal regnes.

Sagsøgers påståede krav forældede følgelig den 17. august 2018.

En yderligere udsættelse af forældelsen forudsætter, at de sagsøgte efter denne dato indledte nye egentlige forhandlinger om kravet, jf. blandt andet Forældelse efter forældelsesloven af 2007, Bo von Eyben, 1. udgave, side 131, hvilket ikke var tilfældet.

En forelæggelse for AES kan være udtryk for forligsforhandlinger omfattet af FOL § 21, stk. 5, men det forudsætter, at forelæggelsen sker på skyldners foranledning eller dog efter aftale med skyldner, jf. U.2015.2445H. Imidlertid skete sagsøgers efterfølgende genforelæggelse for AES egenhændigt, for egen regning og uden aftale med sagsøgte, hvorfor genforelæggelsen ikke kan medføre en yderligere udsættelse af forældelsen. Sagsøgte tilkendegav på intet tidspunkt, at genforelæggelsen kunne anses for en handling eller lignende, der kunne opfattes som forhandlinger af suspenderende karakter efter FOL § 21, stk. 5.

Af U 2015.2445 H følger tillige, at en forelæggelse for AES alene kan medføre foreløbig afbrydelse af forældelsen for så vidt angår krav, som AES kan afgive vejledende udtalelse om. En vejledende udtalelse fra AES kan alene vedrøre fastsættelsen af méngraden og erhvervsevnetabsprocenten, jf. EAL § 10, stk. 1.

Såfremt retten finder, at de sagsøgte stiltiende måtte have accepteret en yderligere udskydelse – en foreløbig afbrydelse – af forældelsen ved sagsøgers egenhændige genforelæggelse for AES, gælder dette således kun sagsøgers krav på godtgørelse for varigt mén, hvorfor kravet på godtgørelse for svie og smerte under alle omstændigheder er forældet. ...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Som udgangspunkt regnes forældelsesfristen fra skadens indtræden eller fra det tidspunkt, hvor der har vist sig sådanne følger, at der er anledning til at rejse et krav.

I sagen skete ulykkestilfældet den 1. februar 2013, og sagsøger anmeldte 14 dage efter skaden til de sagsøgte. Den 3-årige forældelsesfrist udløb herefter den 1. februar 2016.

Imidlertid indgik parterne den 26. maj 2016 en suspensionsaftale, hvorefter forældelsen blev suspenderet til 1 år efter Arbejdsskadestyrelsens vejledende

udtalelse. Efter ordlyden af brevet af 26. maj 2016 og sagens øvrige omstændigheder afvises det, at der skulle være tale om en ensidig erklæring fra sagsøgte.

Ved brev af 17. august 2017 kom Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (tidligere Arbejdsskadestyrelsen) med en vejledende udtalelse.

Forældelsesfristen udløb herefter den 17. august 2018 i overensstemmelse med parternes aftale.

Sagen blev anlagt den 21. september 2018, og kravet er efter det anførte på dette tidspunkt forældet.

Det forhold, at sagsøger egenhændigt på ny forelagde sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der den 22. september 2017 fastholdt den tidligere udtalelse, kan ikke føre til en anden vurdering.

Heller ikke parternes brevveksling i perioden fra den 5. oktober 2017 til den 5. januar 2018 kan føre til, at forældelsesfristen skulle løbe fra et andet og senere tidspunkt.

Sagsøgtens frifindelsespåstand tages således til følge.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 25.000 kr. Det er oplyst, at de sagsøgte ikke er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte A, Sagsøgte B og Sagsøgte C, c/o FS, frifindes.

Sagsøger skal til de sagsøgte betale sagsomkostninger med 25.000 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

